

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 marca 2018 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA Edyta Gajgał

Sędziowie: SSA Cezariusz Baćkowski (spr.)

SSO del. do SA Robert Zdych

Protokolant: Paulina Pańczyk

przy udziale prokuratora Prokuratury Regionalnej Dariusza Szyperskiego

rozpoznał sprawę D. G.

oskarżonego z art. 223 § 1 kk i art. 157 § 2 kk w związku z art. 11 § 2 kk, art. 63 ust. 1 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, art. 62 ust. 2 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, art. 58 ust. 1 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 59 ust.1 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 kk i w zw. z art. 12 kk

na skutek apelacji wniesionych przez oskarżonego oraz prokuratora

od wyroku Sądu Okręgowego w Świdnicy

z dnia 9 listopada 2017 r. sygn. akt III K 82/17

I. zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonego D. G. w ten sposób, że:

1. w miejsce czynu przypisanego w punkcie I części rozstrzygającej oskarżonego D. G. uznaje za winnego tego, że w dniu 7 listopada 2016 r., w N., gmina Z., celem zmuszenia funkcjonariusza policji P. W. do zaniechania prawnej czynności służbowej, zastosował wobec niego przemoc, ruszając w jego kierunku z niewielką prędkością samochodem osobowym marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...), potracił go w wyniku czego policjant upadł na maskę auta doznając urazu kończyn – stłuczenia kolan powodującego naruszenie czynności narządu ciała na okres poniżej 7 dni to jest popełnienia przestępstwa z art. 224 § 2 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 224 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierza mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności i stwierdza, że kara łączna orzeczona w punkcie VI części rozstrzygającej utraciła moc,

2. w punkcie II części rozstrzygającej opis czynu przypisanego uzupełnia o ustalenie, że uprawiane przez oskarżonego konopie inne niż włókniste mogły dostarczyć znacznej ilości ziela konopi innych niż włókniste i za podstawę skazania oraz wymiaru kary przyjmuje art. 63 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (tekst jedn. Dz.U. z 2017 r., poz.783,

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy wobec oskarżonego D. G.,

III. na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k., art. 86 § 1 k.k. łączy kary pozbawienia wolności za przestępstwa przypisane w punkcie I.1 niniejszego wyroku, oraz II, III i IV zaskarżonego wyroku i orzeka wobec oskarżonego D. G. karę łączną roku i 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności i na podstawie

art. 63 § 1 k.k. zalicza oskarżonemu na poczet orzeczonej kary łącznej okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 7 listopada 2016 r. do dnia 25 stycznia 2017 r.,

IV. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 320 złotych kosztów sądowych postępowania odwoławczego w tym 300 złotych opłaty za obie instancje.

UZASADNIENIE

D. G. został oskarżony, o to, że

I. w dniu 07 listopada 2016 r. w Z., woj. (...), używając samochodu osobowego marki A. (...) o numerach rej. (...) dopuścił się czynnej napaści na funkcjonariusza Komendy Wojewódzkiej Policji we W.- P. W., w związku i podczas pełnienia przez niego obowiązków służbowych polegających na zatrzymaniu pojazdu do kontroli, w ten sposób, że kierując prowadzonym samochodem osobowym w stronę funkcjonariusza nakazującego mu zatrzymanie pojazdu do kontroli przyśpieszył jadąc bezpośrednio na pokrzywdzonego, powodując jego potrącenie, w wyniku czego funkcjonariusz wpadł na maskę samochodu doznając obrażeń ciała w postaci stłuczenia obu kolan, które naruszyły czynności narządów ciała na okres poniżej dni siedmiu,

tj. o czyn z art. 223 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

II. w dniu 07 listopada 2016 r. w N., woj. (...), wbrew przepisom ustawy uprawiał konopie indyjskie, inne niż włókniste, wytwarzając środki odurzające w postaci marihuany znacznej ilości, a to 752,19 grama,

tj. o czyn z art. 63 ust. 1 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 53 ust. 2 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k.

III. w dniu 07 listopada 2016 r. w Z. i N., woj. (...), wbrew przepisom ustawy posiadał znaczne ilości substancji psychotropowych w postaci 525 sztuk tabletek extasy oraz 9,80 grama amfetaminy,

tj. o czyn z art. 62 ust. 2 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii

IV. w okresie od sierpnia do listopada 2016 r. w Z. i N., woj. (...), w krótkich odstępach czasu, z góry powziętym zamiarem, wbrew przepisom ustawy udzielił K. K. (1), nie mniej niż 10 razy, środka odurzającego w postaci konopii indyjskich, inne niż włókniste poprzez wspólne ich palenie,

tj. o czyn z art. 58 ust. 1 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k.

V. w październiku 2016 r. w N., woj. (...), w celu uzyskania korzyści osobistej polegającej na napaleniu w piecu, udzielił K. K. (1) środka odurzającego w postaci konopii indyjskich innych niż włókniste w ilości 0,5 grama

tj. o czyn z art. 59 ust. 1 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k.

K. K. (2) zarzucono, iż:

I. w dniu 07 listopada 2016 r. w N., woj. (...), wbrew przepisom ustawy posiadał środki odurzające w postaci 4,56 grama konopii inne niż włókniste,

tj. o czyn z art. 62 ust. 1 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

Sąd Okręgowy w Świdnicy wyrokiem z dnia 9 listopada 2017 r., sygn. akt III K 82/17

I. oskarżonego **D. G.** uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt I części wstępnej wyroku, tj. popełnienia czynu z art. 223 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 223 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

II. oskarżonego **D. G.** uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt II części wstępnej wyroku przyjmując, iż polegał on na tym, że w bliżej nieustalonym czasie do dnia 7 listopada 2016 r. wbrew przepisom ustawy uprawiał konopie indyjskie inne niż włókniste, tj. popełnienia czynu z art. 63 ust. 1 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na podstawie tego przepisu wymierzył mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

III. oskarżonego **D. G.** uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt III części wstępnej wyroku przyjmując, iż oskarżony posiadał znaczne ilości substancji psychotropowych w postaci 525 sztuk tabletek ekstazy oraz 49,76 grama amfetaminy i znaczne ilości środków odurzających w postaci 761,57 grama marihuany, tj. popełnienia czynu z art. 62 ust. 2 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na podstawie tego przepisu wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

IV. oskarżonego **D. G.** uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt IV i V części wstępnej wyroku, tj. popełnienia czynu z art. 58 ust. 1 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 59 ust. 1 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. i w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 59 ust. 1 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

V. oskarżonego **K. K. (1)** uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt VI części wstępnej wyroku, tj. popełnienia czynu z art. 62 ust. 1 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na podstawie tego przepisu w zw. z art. 37a k.k. wymierzył mu karę grzywny w wysokości 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych określając wysokość jednej stawki na kwotę 30,00 (trzydziestu) złotych;

VI. na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego **D. G.** karę łączną w wysokości 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

VII. na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu **D. G.** okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania od dnia 7 listopada 2016 r. do dnia 25 stycznia 2017 r., a oskarżonemu **K. K. (2)** na poczet orzeczonej kary grzywny okres zatrzymania od dnia 7 listopada 2016 r. do dnia 9 listopada 2016 r. przyjmując, iż odpowiada on 4 (czterem) stawkom dziennym grzywny;

VIII. na podstawie art. 70 ust. 4 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł wobec oskarżonego **D. G.** nawiązkę w kwocie 5.000,00 (pięciu tysięcy) złotych, a wobec oskarżonego **K. K. (1)** nawiązkę w kwocie 300,00 (trzystu) złotych, na cele zapobiegania i zwalczania narkomanii;

IX. na podstawie art. 70 ust. 1 i ust. 2 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł przepadek dowodów rzeczowych w postaci:

1. suszu roślinnego koloru zielonego o wadze netto 4,56 grama (4,56 g) (Drz 140/17);
2. suszu roślinnego koloru zielonego o wadze netto 110 grama (110,00 g) (Drz 141/17);
3. tabletek koloru seledynowo-żółtego w ilości 139 sztuk (139,00 g) (Drz 142/17);
4. tabletek koloru beżowego z napisem (...) w ilości 143 sztuki (143,00 szt) (Drz 143/17);
5. tabletek koloru pomarańczowego 5 sztuk i niebieskiego 7 sztuk (12,00) (Drz 144/17);
6. tabletek koloru różowego z napisem (...) w ilości 93 sztuki (93,00) (Drz 145/17);
7. tabletek okrągłych koloru beżowego w ilości 138 sztuk (138,00 szt) (Drz 146/17);
8. nasion w ilości 16 sztuk (16,00 szt) (Drz 147/17);
9. proszku koloru białego o wadze netto 9,80 grama (9,80 g) (Drz 148/17);

10. suszu roślinnego koloru zielonego o wadze netto 13,43 grama (13,43 g) (Drz 149/17);
11. suszu roślinnego koloru zielonego o wadze netto 10,48 grama (10,48 g) (Drz 150/17);
12. suszu roślinnego koloru zielonego o wadze netto 62,02 grama (62,02 g) (Drz 151/17);
13. suszu roślinnego koloru zielonego o wadze netto 97,84 grama (97,84 g) (Drz 152/17);
14. suszu roślinnego koloru zielonego o wadze netto 309,91 grama (309,91 g) (Drz 153/17);
15. suszu roślinnego koloru zielonego o wadze netto 49,53 grama (49,53 g) (Drz 154/17);
16. suszu roślinnego koloru zielonego o wadze netto 50,10 g (Drz 155/17);
17. suszu roślinnego koloru zielonego o wadze netto 48,98 grama (48,98 g) (Drz 156/17);
18. 19 sztuk roślin konopi o różnych wysokościach od 20 cm do 80 cm (19,00 szt) (Drz 157/17);
19. suszu roślinnego koloru zielonego o wadze netto 9,28 grama (9,28 g) (Drz 158/17);
20. substancji koloru białego o wadze netto 39,96 grama (39,96 g) (Drz 159/17);
21. 1 tabletki koloru beżowego w kształcie kwadratu, tabletki koloru różowego w kształcie serca z napisem (...) oraz pokruszone części tabletki w kolorze różowym (2,00 szt) (Drz 160/17);

zarejestrowane w Prokuraturze pod nr Drz od Drz 140/17 do Drz 160/17 na przechowaniu w Składnicy (...) Komendy Wojewódzkiej Policji we W.

oraz dowodów rzeczowych w postaci:

22. wagi elektronicznej koloru srebrnego (1,00 szt) (Drz 161/17);
23. lufki szklanej koloru czarnego (1,00 szt) (Drz 162/17);
24. rury spiro wraz z wentylatorem (1,00 szt) (Drz 163/17);
25. namiotu koloru czarnego (1,00 szt) (Drz 164/17);
26. lampy wraz z przewodem zasilającym i transformatorem (1,00 szt) (Drz 165/17);
27. pochłaniacza zapachowego (1,00 szt) (Drz 166/17);
28. łuski (1,00 szt) (Drz 167/17)

zarejestrowanego w repertorium dowodów rzeczowych Sądu Okręgowego w Świdnicy pod numerem 21/17;

X. na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. dowód rzeczowy w postaci klucza koloru srebrnego z napisem z obu stron yeti (1,00 szt) (Drz 168/17) – k. 47 akt - zwrócił oskarżonemu **D. G.**;

XI. zasądził od oskarżonego **D. G.** koszty sądowe w kwocie 16.533,56 (szesnastu tysięcy pięciuset trzydziestu trzech 56/100) złotych i wymierzył mu opłatę w wysokości 300,00 (trzystu) złotych oraz od oskarżonego **K. K. (1)** zasądza koszty sądowe w wysokości 154,95 (stu pięćdziesięciu czterech 95/100) złotych i wymierza mu opłatę w wysokości 150,00 (stu pięćdziesięciu) złotych.

Apelacje od tego orzeczenie wnieśli prokurator i oskarżony D. G. za pośrednictwem obrońcy.

Prokurator zaskarżył wyrok na niekorzyść oskarżonego D. G. co do winy w zakresie czynu z art. 63 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2007 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (tekst jedn. Dz.U. z 2017 r., poz. 783) przypisanego w punkcie II części rozstrzygającej i zarzucił: błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, polegający na pominięciu w opisie czynu wskazania ilości roślin konopi indyjskich inne niż włókniste, uprawianych przez oskarżonego i błędnym nie przyjęciu, że jest to uprawa mogąca dostarczyć znaczną ilość marihuany, w sytuacji, gdy nie może budzić wątpliwości, że z uzyskanego ziela konopi pochodzącego z uprawy 19 roślin, można wydzielić co najmniej kilkadziesiąt porcji substancji odurzającej, skutkiem czego należało przyjąć kwalifikowaną postać występkę z art.63 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

Podnosząc powyższy zarzut wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w punkcie II sentencji poprzez uzupełnienie opisu czynu, iż oskarżony uprawiał 19 roślin konopi indyjskiej inne niż włókniste, a uprawa ta mogła dostarczyć znacznej ilości ziela konopi indyjskiej innych niż włókniste i przyjęcie za podstawę skazania i wymiaru kary art. 63 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i w pozostałej części pozostawienie wyroku w mocy.

Obrońca oskarżonego D. G. zaskarżył wyrok co do winy w odniesieniu do czynu z art. 223 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. przypisanego w punkcie I części rozstrzygającej oraz co do kary za czyn z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2007 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (tekst jedn. Dz.U. z 2017 r., poz. 783) przypisany w punkcie III części rozstrzygającej i kary łącznej. Obrońca zarzucił:

1.mającą wpływ na treść zaskarżonego wyroku rażąco obrażając prawa procesowe, a mianowicie art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez będące wynikiem nieuwzględnienia zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego – przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów oraz niedostrzeżenie przy wyrokowaniu całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, skutkujące szeregiem nieprawidłowych stwierdzeń oraz ocen, w szczególności poprzez:

a) przyjęcie, że oskarżony w dniu 7.11.2016 r. w Z. dopuścił się czynnej napaści na funkcjonariusza Policji, w ten sposób, że kierując prowadzonym samochodem osobowym w stronę funkcjonariusza nakazującego mu zatrzymanie pojazdu do kontroli przyśpieszył jadąc bezpośrednio na pokrzywdzonego, powodując jego potrącenie, w wyniku czego funkcjonariusz wpadł na maskę samochodu doznając obrażeń ciała, które naruszyły czynności narządów ciała na okres poniżej dnia siedmiu, w sytuacji kiedy:

- Sąd Okręgowy w żadnej mierze nie podjął próby ustalania tego z jaką prędkością doszło do uderzenia, co wskazuje na to, że prędkość była bardzo mała, a jednocześnie, że oskarżony nie wcisnął pedału gazy do końca;

- oskarżony nie zamierzał dokonać napaści na funkcjonariusza policji, a ruszenie pojazdu było przypadkowe z uwagi na to, że pojazd wyposażony był w automatyczną skrzynię biegów i będąc w szoku, bez wątplenia, zgodnie z zasadami doświadczenia życiowego, mógł pomylić pedał gazu z pedałem hamulca;

- obrażenia jakich doznał pokrzywdzony były znikome, a gdyby faktycznie oskarżony chciał dokonać napaści na funkcjonariusza, nie zatrzymałby się po ponownym, przypadkowym ruszeniu, a realizowałby zamiar bezpośredni, niezbędny do przypisania popełnienia zarzucanego mu czynu,

b) uznanie, że wyjaśnienia oskarżonego D. G., odnośnie zdarzenia z dnia 7.11.2016 r., nie zasługują na uwzględnienie przy apriorycznym założeniu o braku ich konsekwencji, w sytuacji kiedy oskarżony spójnie i logicznie podał, nie kwestionując samego faktu zdarzenia, że potrącił policjanta podczas zatrzymania, gdyż będąc w „stresie i nerwach, pomyliły mu się pedały i zamiast hamulca nacisnął gaz”, przy jednoczesnym braku jednoznacznych dowodów, mogących wyjaśnienia oskarżonego w sposób wiarygodny podważyć,

c) nieprawidłowe uznanie, że zeznania funkcjonariuszy policji biorących udział w zatrzymaniu stanowią relewantne i jedyne źródło ustaleń faktycznych, podczas gdy, z uwagi na osobliwe zaangażowanie w sprawę, w szczególności na będące w trakcie, podczas składania przez nich zeznań, postępowanie w przedmiocie przekroczenia uprawnień

w związku z zatrzymaniem oskarżonego, poddaje w uzasadnioną wątpliwość obiektywność konstатовanej relacji zdarzenia.

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku i mający wpływ na jego treść, będący konsekwencją naruszenia przepisów prawa procesowego mającą wpływ na treść zaskarżonego wyroku, polegający na:

- błędnym uznaniu, że oskarżony w dniu 7.11.2016 r. w Z. dopuścił się czynnej napaści na funkcjonariusza Policji, w ten sposób, że kierując prowadzonym samochodem osobowym w stronę funkcjonariusza nakazującego mu zatrzymanie pojazdu do kontroli przyspieszył jadąc bezpośrednio na pokrzywdzonego, powodując jego potrącenie, w wyniku czego funkcjonariusz wpadł na maskę samochodu doznając obrażeń ciała, które naruszył czynności narządów ciała na okres poniżej dni siedmiu, w sytuacji kiedy czyn z art. 223 k.k. może być popełniony tylko z zamiarem bezpośrednim, zatem świadomość i wolę realizacji jego ustawowych znamion jest niezbędnym warunkiem przypisania tego przestępstwa, a Sąd ferujący rozstrzygnięcie w I instancji nie ustalił relewantnej w tym zakresie strony podmiotowej w postaci przedmiotowej umyślności oskarżonego.

3. rażąco niewspółmierność kary jednostkowej opisanej w pkt III w wymiarze 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz kary łącznej orzeczonej w pkt V w wymiarze 2 lat pozbawienia wolności, podczas gdy oskarżony w ramach przedmiotowego postępowania figuruje jako osoba niekarana, niezdemoralizowana, prawidłowo funkcjonująca w społeczeństwie, jak i w rodzinie, w środowisku sąsiedzkim posiadająca opinie osoby kulturalnej, żyjącej w zgodzie z zasadami sąsiedzkimi, posiadająca stałe zatrudnienie, prezentująca podczas całego postępowania prawidłową postawę, co w konsekwencji poprzez wymierzenie mu kary łącznej 2 lat bezwzględnego pozbawienia wolności, skutkować będzie osadzeniem na długi czas w zakładzie karnym i może wpłynąć na demoralizację oskarżonego, zaprzeczającą możliwość ułożenia życia przy wsparciu rodziny i wyciągnięciu wniosków i tak z bardzo dotkliwych skutków przedmiotowego postępowania karnego, w ramach którego w pełni zdał sobie sprawę z haniebności dokonanych czynów.

Podnosząc powyższe zarzuty, wniośł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez:

1. uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu w pkt I,

2. wymierzenie nowej kary jednostkowej za czyn opisany w pkt III w wymiarze 1 roku pozbawienia wolności oraz nowej kary łącznej w wymiarze 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, przy zastosowaniu zasady pełnej absorpcji;

ewentualnie:

3. wymierzenie nowej kary łącznej w wymiarze 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, tj. z zastosowaniem zasady pełnej absorpcji.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Apelacja prokuratora jest zasadna, natomiast apelacja obrońcy oskarżonego D. G. zasługuje na uwzględnienie w części gdzie kwestionuje możliwość uznania zachowania tego oskarżonego polegającego na najechaniu autem na funkcjonariusza policji za czynną napaść o jakiej mowa w art. 223 § 1 k.k.

Ustalenia faktyczne sądu orzekającego merytorycznie mogą być skutecznie podważone, gdy dochodząc do nich sąd oparł się na niekompletnym materiale dowodowym, pominął istotne ujawnione w sprawie dowody, korzystał z dowodów na rozprawie nieujawnionych (art. 410 k.p.k.), bądź oceniając poszczególne dowody czynił to sprzecznie z regułami poprawnego rozumowania, zasadami wiedzy lub życiowym doświadczeniem (art. 7 k.p.k.), a więc dowolnie, a nie w granicach swobodnego sędziowskiego uznania. W sytuacji gdy ocena dowodów mieści się w tak wyznaczonych granicach i została poprzedzona ujawnieniem na rozprawie głównej całokształtu istotnych okoliczności sprawy w sposób podyktowany obowiązkiem dociekania prawdy a okoliczności przemawiające na korzyść i niekorzyść oskarżonego zostały rozważone, pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k. i uchyla się od ingerencji Sądu odwoławczego

(por. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 grudnia 1974 r., Rw 618/74, OSNKW 1975, z. 3-4, poz. 47), nawet gdyby możliwe było przeciwstawienie ustaleniom faktycznym sądu I instancji odmiennego poglądu w tej kwestii opartego na innych dowodach postrzeganych subiektywnie przez stronę jako wiarygodne (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 1 marca 2007 r., WA 8/07, OSNwSK 2007 r., z.1, poz.559).

Zwalczając ustalenia faktyczne z powodu dowolności ocen skarżący, który chce uzyskać oczekiwany efekt, nie może poprzestać na argumentacji, sprowadzającej się do własnego, odmiennego od Sądu I instancji stanowiska co wiarygodności dowodów i wyprowadzania z ich treści odmiennych wniosków wspierających aprobowaną przez siebie wersję, lecz musi wykazać jakie błędy popełnił Sąd orzekający merytorycznie przy weryfikacji poszczególnych dowodów i jakie niesły ze sobą następstwa dla ustalonej podstawy faktycznej.

W tym kontekście podnoszony przez obrońcę zarzut błędnego ustalenia przebiegu zdarzenia podczas którego doszło do potrącenia policjanta faktycznych i zarzut obrazy art. 7 k.p.k. są niezasadne.

Sąd Okręgowy nie pominął wyjaśnień oskarżonego D. G. wskazującego (k.379, 64-67, 93-96), że do najechania na pokrzywdzonego P. W. doszło wskutek przypadkowego pomylenia pedałów hamulca i gazu, lecz uznał je za niewiarygodne (uzasadnienie str. 7, 8). Sąd ten trafnie zauważa, że policjanci P. W. (k.381-382v, 168-169, 244-247), M. C. (380-381, 86, 251-253), a także R. L. (k.382v-383, 248-250) i T. R. (k.395, 254-256) zgodnie zeznają, że oskarżony zatrzymał na widok interweniujących funkcjonariuszy auto, którym kierował, a następnie ruszył na stojącego naprzeciwko pojazdu pokrzywdzonego. Sąd orzekający merytorycznie daje wiarę ich relacjom nie dlatego, że są funkcjonariuszami publicznymi (taki argument wbrew apelacji nie pada), ale dlatego, że zbieżnie przedstawiają przebieg zajścia.

W sytuacji, gdy podczas interwencji doszło do wystrzału z broni służbowej policjanta P. W. w kierunku pojazdu w którym siedział oskarżony z trójką pasażerów, w tym osobą małoletnią, funkcjonariusze mogli być zainteresowani w przedstawianiu zdarzenia w sposób usprawiedliwiający to użycie, co podnosi obrońca. Trzeba zauważyć dwie okoliczności. Oskarżony nie przeczy, że wiedział, że osoby, które pojawiły się na posesji to policjanci (k. 67, 95). Nie kwestionuje też, że auto, którym kierował uderzyło w policjanta i wtedy padł strzał (k. 67). W takiej sytuacji odmienne od wyjaśnień oskarżonego relacje policjantów o przebiegu zdarzenia w zakresie w jakim dotyczą odpowiedzialności D. G. nie mają wpływu na ocenę, czy doszło do przekroczenia uprawnień (niedopełnienia obowiązków) przy posługiwaniu się bronią palną przez pokrzywdzonego. Druga z okoliczności dotyczy tego, że relacje policjantów o tym, że samochód kierowany przez oskarżonego zatrzymał się gdy nadbiegli policjanci, po czym ruszył potwierdza K. K. (1) (k. 62) siedzący obok D. G.. Nie miał on powodu by nieprawdziwie o tym wyjaśniać.

Sąd orzekający merytorycznie zasadnie zwraca uwagę na istotność tego, że oskarżony, po tym jak do auta dobiegli policjanci, zatrzymał je, a następnie ruszył uderzając w stojącego przed pojazdem P. W.. Wyklucza to przecież prawdziwość twierdzenia oskarżonego, że chciał pojazd zatrzymać, tylko pod wpływem stresu i braku doświadczenia w kierowaniu autem z automatyczną skrzynią biegów pomylił pedał gazu z pedałem hamulca. Skoro D. G. zatrzymał auto, tak jak żądali policjanci, to o żadnej pomyłce nie może być mowy. Oskarżony nie musiał bowiem już nic robić w szczególności naciskać na pedał hamulca myśląc go, jak twierdzi, z pedałem gazu, ponieważ auto już stało.

W realiach zdarzenia auto już stało, obok drzwi od strony kierowcy znajdował się M. C. okazujący policyjną legitymację, krzyczący: (...) i wzywający do otwarcia drzwi, co widział oskarżony (k.252, 168v, 245, 246). W odległości 1 m przed autem w jego światłach, oświetlony uliczną lampą znajdował się inny policjant - P. W. (k. 67, 86, 380v). D. G. przyznaje, że wiedział, że interweniujący są policjantami (k.67). W takiej sytuacji nie budzi wątpliwości, jawiąc się jako konieczny wniosek, że oskarżony ruszając w stronę widocznego pokrzywdzonego znajdującego się tuż przed maską pojazdu (1 m) i zagradzającego mu drogę ucieczki zmierzał do wyrządzenia mu krzywdy fizycznej, co służyło zmuszeniu tego policjanta do odstąpienia od prawnej czynności służbowej - ujęcia domniemanych sprawców na miejscu przestępstwa. Od strony podmiotowej jego zachowanie cechowała więc umyślność w formie zamiaru bezpośredniego.

Zważywszy, że auto kierowane przez D. G. zatrzymało się a następnie ruszyło w kierunku P. W. stojącego w odległości 1 m (k.86) i przejechało kilka metrów do ostatecznego zatrzymania się (k. 380v, 382, 383) to z pewnością prędkość

z jaką się poruszała była niewielka (k. 381). Nie wynika stąd jednak, jak sugeruje apelacja, że do potrącenia policjanta doszło nieumyślnie. W przedstawionych realiach oskarżony nie mógł rozwinąć większej prędkości. Brak też podstaw dowodowych by sądzić, że D. G. dążył do spowodowania u P. W. poważnego uszczerbku na zdrowiu, czy nieodwracalnego skutku.

Obrońca podnosi, że gdyby oskarżony chciał dokonać napaści na policjanta to nie zatrzymałby auta po przypadkowym ruszeniu lecz realizowałby dalej zamiar bezpośredni. Już wyżej wskazano na niewiarygodność wyjaśnień D. G. o ruszeniu auta wskutek pomylenia pedału hamulca i gazu. Odnosząc się do kwestii zaprzestania jazdy trzeba przypomnieć, że po potrąceniu pokrzywdzonego K. K. (1) wulgarnie wzywał oskarżonego do zatrzymania się (k.62) a nade wszystko, o czym przecież pisze Sąd Okręgowy (uzasadnienie str. 8), zaraz po uderzeniu pokrzywdzonego padł strzał, a pocisk po przebicciu przedniej szyby utkwiał w przedniej części kabiny, co skutecznie zniechęciło oskarżonego do kontynuowania jazdy.

Sąd Apelacyjny, w tym składzie, uznaje, że samochód nie jest podobnie niebezpiecznym do broni palnej lub noża przedmiotem w rozumieniu art. 223 § 1 k.k.

Nie jest kwestionowane, że dla oceny niebezpieczności przedmiotu o jakim mowa w art. 223 § 1 k.k. (art. 159 k.k., art. 280 § 2 k.k.) relacjonowanej do broni palnej i noża (z istoty niebezpiecznych dla życia i zdrowia) miarodajne są cechy przedmiotu, a nie tylko sposób jego użycia. Wskazuje się więc na: ostrość, twardość, masę, kształt, wymiary, właściwości tnące, żrące lub trujące, możliwość wyrzutu lub przenoszenia znacznej energii i wynikającą stąd zdolność wywołania skutku porównywalnego z użyciem broni palnej lub noża poprzez zwykłe (co nie znaczy zgodne z przeznaczeniem) użycie przedmiotu wobec człowieka (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 maja 2003 r., I KZP 13/03, OSNKW 2003, z. 7-8, poz. 69, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 marca 2003 r., V KK 148/02, LEX nr 1143690, wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 18 lipca 2002 r., II AKa 157/02, Prok. i Pr. 2003, z. 4, poz. 24, wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 4 listopada 1999 r., II AKa 289/99 - Prok. i Pr. 2000 r., z. 5, poz. 20, wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 6 września 2005 r., II AKa 170/05, Legalis, Włodzimierz Wróbel (red.), Andrzej Zoll (red.), Kodeks karny. Część szczególna. Tom II. Część II. Komentarz., WKP 2017, teza 13 do art. 223, Ryszard Stefański (red.) K.k. Komentarz, Wyd. III, nb. 6 do art. 223, Andrzej Wąsek (red.) Kodeks karny. Część szczególna. Komentarz, t. II, Warszawa 2010, nb. 31 do art. 223).

Mimo opisanej zgodności na poziomie ogólnym, odmiennie bywają rozwiązywane kwestie szczegółowe dotyczące uznania za inne podobnie niebezpieczne przedmioty tych użytych przez sprawców w konkretnych wypadkach. Tak jest też w odniesieniu do aut.

Z jednej strony wyrażane są więc poglądy, że samochód, z powodu swoich własności: rozmiarów, masy, budowy, kinetyki stanowi przedmiot podobnie niebezpieczny co nóż, czy broń palna. Wskazuje się w tej mierze, że taki pojazd służący do szybkiego przemieszczenia się, z powodu konstrukcji i dużej masy, wprawiony w ruch, zwłaszcza z dużą prędkością i skierowany przeciwko człowiekowi stwarza dla jego życia i zdrowia zagrożenie takie jak broń palna, czy nóż (por. np. wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 16 kwietnia 2014 r., II AKa 61/14, Legalis, wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 29 października 2014 II AKa 103/14, Legalis, wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 12 lutego 2004 r., II AKa 12/04, Legalis, Lech Gardocki (red.) System Prawa Karnego, t. 8, , s. 538, Ryszard Stefański (red.) K.k. Komentarz, Wyd. III, nb. 8 do art. 223, Violetta Konarska-Wrzosek (red.), Kodeks karny. Komentarz, WK 2016 teza 4 do art. 223).

Stanowisko przeciwne stwierdza, że „sprawca, który dokonując czynnej napaści na funkcjonariusza publicznego lub osobę do pomocy mu przybraną, podczas lub w związku z pełnieniem obowiązków służbowych, używa samochodu w sposób stanowiący poważne zagrożenie dla ich życia lub zdrowia, nie wypełnia swoim działaniem znamion przestępstwa opisanego w art. 223 k.k.” (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 marca 2003 r., V KK 148/02, Prok. i Pr. 2003 r., z. 9, poz. 4, podobnie wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 17 lipca 2003 r., II AKa 161/03, , KZS 2003 r., z. 9, poz. 20, Włodzimierz Wróbel (red.), Andrzej Zoll (red.), Kodeks karny. Część szczególna. Tom II. Część II. Komentarz., WKP 2017, teza 16 do art. 223, Andrzej Wąsek (red.) Kodeks karny. Część szczególna. Komentarz,

t. II, Warszawa 2010, nb. 33 do art. 223). Uzasadnia się to intencją ustawodawcy by wyłączyć możliwość zaliczania do zbioru „przedmiotów niebezpiecznych” tych, „które bywają groźne dla życia i zdrowia ludzkiego ze względu na niezwykły sposób użycia”, konstrukcją auta jako z założenia przedmiotu bezpiecznego i tym, że najeżdżanie autem ze znaczną prędkością na osobę oznacza użycie tego przedmiotu w sposób bezpośrednio zagrażający życiu takiej osoby co nie jest znamieniem typu czynu z art. 223 § 1 k.k. (cyt. wyżej wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 marca 2003 r., V KK 148/02).

Sąd Apelacyjny w tym składzie podziela ten ostatni pogląd. Pozwala on na stosunkowo ściśle wyznaczenie kręgu przedmiotów spełniających warunki z art. 223 § 1 k.k. Argument odwołujący się do konstrukcji służącej bezpieczeństwu osób znajdujących się w aucie, ale i innych użytkowników dróg nie jest najistotniejszy. Z doświadczenia życiowego wynika, że zasady bezpiecznego używania dotyczą także przedmiotów, które z pewnością nie niosą w sobie takiego zagrożenia jak broń palna lub nóż (np. telefon, lodówka, buty, zabawki). Ważne, zdaniem Sądu Apelacyjnego, jest to, że kierowanie samochodem poruszającego się z pewną prędkością w stronę osoby, najeżdżanie na nią, nie jest zwyczajnym używaniem auta, choć z pewnością jest używaniem sprzecznym z przeznaczeniem i zagrażającym życiu lub zdrowiu tej osoby. Nóż to narzędzie składające się z trzonka i osadzonego w nim metalowego ostrza przeznaczone do cięcia, krajania, skrawania, przekłuwania. Broń palna jest narzędziem walki, obrony lub ataku, wyrzucającym pociski lub substancje siłą materiału miotającego (por. art. 7 ust. 1 ustawy z dnia 21 maja 1999 r. o broni i amunicji – tekst jedn. Dz.U. z 2017 r., poz. 1839, Słownik języka polskiego pod red. M. Szymczaka, T. I, Warszawa 1993, str. 201). Z kolei samochód jest wyposażony w silnik środkiem transportu osób lub towarów, którego konstrukcja umożliwia jazdę z odpowiednio wysoką prędkością przeznaczonym do poruszania się po drodze (por. art. 2 pkt 31-33 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym, tekst jedn. Dz.U. z 2017 r., poz. 1260, Słownik języka polskiego pod red. M. Szymczaka, T. III, Warszawa 1993, str.173). Zwyczajnym użyciem noża wykorzystującym jego cechy jest cięcie, klucie, krajanie. Analogicznie zwykłym użyciem broni palnej jest oddanie strzału. Takie posłużenie się wymienionymi narzędziami z wykorzystaniem ich naturalnych cech i funkcji stwarza niebezpieczeństwo dla zdrowia i życia człowieka. Wyliczenie to przedstawia relację między potencjalnie niebezpiecznymi cechami noża i broni palnej a zwyczajnym użyciem tych przedmiotów przez sprawcę w którym materializuje się niebezpieczeństwo dla życia lub zdrowia. Samochód służy do względnie szybkiego i bezpiecznego przemieszczania osób i przedmiotów. Nadanie mu prędkości i skierowanie, najeżdżanie na inną osobę nie jest zwróceniem przeciwko człowiekowi zwyczajnej funkcji auta, lecz wyjątkowym, odmiennym od jego przeznaczenia sposobem jego użycia. Auto cechują duża masa, twarde powierzchnie, zdolność do rozwijania znacznych prędkości co czyni je potencjalnie zdatnym do zagrożenia życiu lub zdrowiu człowieka, ale realność zagrożenia dla zdrowia lub życia osoby wynika nie z naturalnego posłużenia się samochodem jako środkiem transportu ale z niezwykłej metody użycia przez sprawcę – uruchomienia auta i skierowania go na stojącą osobę.

Jak już wyżej wskazano, oskarżony umyślnie z zamiarem bezpośrednim ruszył z niewielką prędkością kierowanym samochodem osobowym w stronę stojącego tuż przed autem funkcjonariusza policji P. W. i potrafił go. Nie budzi wątpliwości, że takie zastosowanie środka fizycznego oddziaływania na pokrzywdzonego stanowi przemoc. Jej celem było takie oddziaływanie na wolę pokrzywdzonego, aby zaniechał prawnej czynności służbowej – zatrzymania oskarżonego i osób mu towarzyszących. W wyniku uderzenia autem kierowanym przez D. G. policjant nie tylko upadł na maskę auta ale doznał także urazu kończyn – stłuczenia kolan powodujących naruszenie czynności narządu ciała na okres poniżej 7 dni. Skoro konsekwencje wykraczały poza naruszenie nietykalności cielesnej to zachowanie oskarżonego wyczerpywało dyspozycję przestępstwa z art. 224 § 2 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Wymierzając oskarżonemu karę należało uwzględnić ustalone przez Sąd Okręgowy (uzasadnienie str. 14) okoliczności obciążające i łagodzące a także istotnie łagodniejszą prawnokarną ocenę jego zachowania. W tych warunkach jako odpowiednią do stopnia społecznej szkodliwości i winy Sąd uznał karę 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Konsekwencją orzeczenia za wskazane wyżej przestępstwo nowej kary, która wcześniej wchodziła w skład kary łącznej była utrata mocy tej kary łącznej orzeczonej w zaskarżonym wyroku (art. 575 § 2 k.p.k.).

Kara pozbawienia wolności orzeczona za przestępstwo z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (tekst jedn. Dz.U. z 2017 r., poz. 783) nie razi niewspółmierną surowością. Sąd Okręgowy dokonał prawidłowej oceny stopnia karygodności czynu oskarżonego oraz stopnia jego winy, w kontekście wpływu tych ocen na wysokość kary, dostrzegł okoliczności związane z ilością posiadanych środków narkotycznych. Skoro było to zarówno 525 tabletek ekstazy, 49,76 g amfetaminy i 761,57 g ziela konopi innych niż włókniste to nie budzi wątpliwości, że ilości te łącznie jak i każdego środka z osobna istotnie przekraczają graniczną wartość pozwalającą uznać te ilości za znaczne. Sąd I instancji nie pominął okoliczności charakteryzujących jego dotychczasowy sposób życia oskarżonego (uzasadnienie str. 5-6, 14, 15) i nadał im właściwe znaczenie. W konsekwencji wymierzoną oskarżonemu karę pozbawienia wolności, o 6 miesięcy przekraczającą dolny próg ustawowego zagrożenia, nie można uznać za surową w stopniu rażącym, co dopiero pozwalałoby orzec Sądowi Apelacyjnemu zgodnie z wnioskiem apelacji oskarżonego.

Rację ma prokurator podnosząc, że wbrew temu co ustalił Sąd I instancji uprawiane przez oskarżonego 19 krzaków konopi mogły dostarczyć znacznej ilości ziela konopi innych niż włókniste. Sąd Okręgowy w tym zakresie stwierdza (uzasadnienie str.12), że skoro krzaki konopi uprawione w N. były w różnych fazach rozwoju to nie było podstaw do przyjęcia, że uprawa mogła dostarczyć znacznych ilości ziela konopi innych niż włókniste. Wbrew temu stanowisku dowody ujawnione na rozprawie stwarzają wystarczające przesłanki do takiego ustalenia.

Skoro w art. 63 ust. 3 jest mowa o uprawie mogącej dostarczyć znacznej ilości ziela konopi innych niż włókniste to nie budzi wątpliwości, że chodzi o potencjalną zdolność uzyskania z uprawy określonej ilości środka narkotycznego przy czym ustawa nie wymaga by chodziło o jednoczesowe jej dostarczenie przez uprawiane rośliny, co zasadnie dostrzegła prokurator.

Z protokołu oględzin miejsca (k.17-20) wynika, że w budynku w N. użytkowanym przez oskarżonego w namiocie znajdowało się (k.20) 19 roślin konopi w doniczkach, w różnych fazach rozwoju, o wysokości 20 – 80 cm, które odcięto i zabezpieczono do suszenia (śląd nr 23). Opinia z badań z zakresu chemii (k.157a-164) stwierdza, że ten materiał roślinny (śląd nr 23) to ziele konopi innych niż włókniste. Biegły zauważa (k.163), że liście i łodygi nie stanowią typowego przedmiotu obrotu, więc dla oszacowania porcji handlowych przyjęto masę samych kwiatostanów. Odcięte fragmenty uprawianych 19 roślin konopi innych niż włókniste (śląd 23) ważyły (k. 161) 180,3 g, w tym kwiatostany 38,29 g. Skoro zaś, jak wskazuje ekspertyza, najmniejsza, najczęściej spotykana działka ziela konopi innych niż włókniste to 0,1 g, to 38,29 g kwiatostanów będących zielem konopi innych niż włókniste zabezpieczonych z uprawy daje 382 porcje środka odurzającego.

Problem dostatecznej określoności znamienia typów czynów zabronionych - "znacznej ilości" narkotyków był przedmiotem rozstrzygnięcia przez Trybunał Konstytucyjny. Poruszał tę kwestię w innym miejscu Sąd Okręgowy. W wyroku z dnia 14 lutego 2012 r., sygn. akt P 20/10, Trybunał zaaprobował wypracowaną przez Sąd Najwyższy, jednolitą praktykę dotyczącą rozumienia nieostrego wyrażenia „znaczna ilość środków odurzających lub substancji psychotropowych”

Sąd Najwyższy zaś konsekwentnie stwierdza, że " znaczna ilość" narkotyków to taka, która wystarczy do jednorazowego zaspokojenia potrzeb co najmniej kilkudziesięciu uzależnionych osób (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 lutego 2017 r., IV KK 19/17, Legalis, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 1 lutego 2007 r., III KK 257/06, LEX nr 323801; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 września 2009 r., I KZP 10/09, LEX nr 518123; wyroki Sądu Najwyższego z dnia 1 marca 2006 r., III KK 47/05, LEX nr 182794 i z dnia 10 czerwca 2008 r., III K 30/08, LEX nr 418629). Dostrzegając odmienne stanowisko Sądu Apelacyjnego w Krakowie i racje, które za nim stoją Sąd Apelacyjny podziela stanowisko i argumenty Sadu Najwyższego. Trzeba bowiem zauważyć, co wynika także z powołanego wyroku Trybunału Konstytucyjnego, że istotną wartością jest stabilność stanu prawnego współtworzonego przez praktykę sądową prezentującą niezmienną interpretację przepisów prawnych, co jest elementem gwarancji równego traktowania wszystkich osób znajdujących się w tożsamej sytuacji.

Zważywszy więc, że jak wynika z przytoczonych wyżej rozważań, z uprawy prowadzonej przez oskarżonego D. G. z pewnością można było uzyskać 38,29g to jest 382 porcje środka odurzającego to niewątpliwie ta ilość była

wystarczająca do jednorazowego zaspokojenia potrzeb co najmniej kilkudziesięciu osób uzależnionych. Uprawa prowadzona przez oskarżonego mogła więc dostarczyć znacznej ilości ziela konopi innych niż włókniste.

Dlatego zarzut apelacji prokuratora był zasadny, co uwzględniając należało zmienić zaskarżony wyrok w punkcie II części rozstrzygającej uzupełniając opis czynu przypisanego o omówione ustalenie a za podstawę skazania oraz wymiaru kary przyjąć art. 63 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (tekst jedn. Dz.U. z 2017 r., poz.783).

Na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k., art. 86 § 1 k.k. orzeczono wobec oskarżonego D. G. karę łączną roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności stosując zasadę asperacji tylko o cztery miesiące przekraczającą najsurowszą z kar podlegających łączeniu. Taka kara będzie właściwym podsumowaniem działalności przestępczej oskarżonego i uwzględni pozytywną opinię o oskarżonym z miejsca zamieszkania oraz relacje podmiotowe i przedmiotowe zachodzące między przypisanymi przestępstwami godzącymi zarówno w zdrowie publiczne jak i wolność wyboru postępowania funkcjonariusza publicznego oraz prawidłowe funkcjonowanie instytucji. Na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczono oskarżonemu na poczet orzeczonej kary łącznej okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 7 listopada 2016 r. do dnia 25 stycznia 2017 r.

Z tych wszystkich powodów orzeczono jak w wyroku.

O kosztach sądowych postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art. 627 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k., art. 2 ust. 1 pkt 4, art. 6, art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jedn. Dz. U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 ze zm.)

SSA Edyta Gajgał SSA Cezariusz Baćkowski SSO(del.do SA) Robert Zdych